

Рівень економічної безпеки домогосподарства безпосереднім чином залежить від впливу вищерозглянутих факторів. Облік проявів об'єктивних і суб'єктивних факторів дозволяє на рівні домашніх господарств виробляти реактивні і проактивні дії з нейтралізації потенційних загроз. Це досягається на рівні саморегуляції домогосподарств.

Забезпечення економічної безпеки домогосподарств – це не лише внутрішня справа самих домашніх господарств. Ураховуючи важливість домогосподарств національної економіки як її базового компонента значні зусилля для забезпечення економічної безпеки домогосподарств мають докласти органи державного управління України. До таких заходів можна віднести:

- адресну соціальну допомогу;
- різні форми законодавчої, соціальної, економічної підтримки, що враховують індивідуальні умови домогосподарств;
- зміна системи надання соціальної допомоги (відхід від загальної системи, перехід на компенсаційну та адресну);
- посилення якості та обсягів інформаційних потоків;
- заходи з адаптації домогосподарств до мінливих умов;
- створення системи управління ризиками.

Наведені заходи щодо забезпечення економічної безпеки домашніх господарств дозволяють створити умови для самостійного розвитку в новому економічному середовищі, сприяють розвитку системи захисту від чинників економічної безпеки. Саме захист економічної безпеки домогосподарств обумовлює формування дієвих механізмів саморегулювання.

Висновки

Економічна безпека домогосподарств має свою специфічну особливість на відміну від економічної безпеки інших господарюючих суб'єктів, що функціонують в економічній системі. Забезпечення економічної безпеки домогосподарства є важливою проблемою для національної економіки України. Її вирішення можливе тільки при комплексному розгляді функціонування домогосподарств з урахуванням їх ролі та взаємодії з системою національної економіки, максимальному врахуванні особливостей домашніх господарств і факторів, що впливають на їх економічну безпеку. При цьому варто враховувати не лише об'єктивні, а й суб'єктивні чинники економічної безпеки. В цьому розкривається сутність економічної безпеки домогосподарств.

При формуванні системи економічної безпеки домогосподарств потрібно орієнтуватися насамперед на ключові сфери – економічну (фінансову) і соціальну. Забезпечення економічної безпеки домогосподарств – це не тільки механізми

саморегуляції самих домашніх господарств, а й постійна турбота і увага держави.

Список використаних джерел

1. Воробйов Ю.М. Фінанси домогосподарств: сучасна парадигма / Ю.М. Воробйов // Науковий вісник: Фінанси, банки, інвестиції – 2011. – №4. – С. 6–9.
2. Горшков А.В. Оценка влияния социально-экономических факторов на экономическую безопасность домашних хозяйств / А.В. Горшков, Н.З. Торгай // Вестник Челябинского государственного университета. 2010. №6 (187). Экономика. Вып. 26. – Челябинск: ЧГУ, 2010. – С. 171–174.
3. Дмитриева Е.А. Финансы домохозяйств: [Учебное пособие] / Е.А. Дмитриева. – Магадан: Кордис, 2007. – 61 с.
4. Драган О.О. Фінанси домогосподарства: концептуальні підходи до визначення системи управління / О.О. Драган // Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право. Науковий журнал. – 2012. – №4. – С. 124–128.
5. Жмайло А.Ф. Финансы и кредит: [учебн. пособие] / А.Ф. Жмайло. – СПб., 2009. – 120 с.
6. Лондар С.Л. Фінанси: [навч. посібник] / С.Л. Лондар, О.В. Терещенко. – Вінниця: Нова Книга, 2009. – 384 с.
7. Політична економія: [підручник] / За ред. Ніколенко Ю.В. – К.: Центр учбової літератури, 2009. – 632 с.
8. Сніщенко Р.Г. Фінансова безпека домогосподарств у період нестабільності економіки / Р.Г. Сніщенко // Вісник Кременчуцького національного університету імені Михайла Остроградського. Сер.: Економічні науки. – 2014. – №1. – С. 149–159. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Vknek_2014_1_19.pdf
9. Теорія фінансів: [підручник] / П.І. Юхименко, В.М. Федосов, Л.Л. Лазебник та ін. За ред. проф. В.М. Федосова, С.І. Юрія. – К.: Центр учбової літератури, 2010. – 576 с.
10. Торгай Н.З. Экономическая безопасность домашних хозяйств в условиях транзитивной экономики: автореферат диссертации на соискание ученой степени кандидата экономических наук: специальность 08.00.01 «Экономическая теория» / Н.З. Торгай [Челяб. гос. ун-т]. – Челябинск: ЧГУ, 2010. – 28 с.
11. Финансовая безопасность домохозяйств (основные ошибки в инвестиционной деятельности домохозяйств). – М.: Аналитическая лаборатория «ВЕДИ», 2012. – 36 с.
12. Чорна О.М. Концептуальні підходи до розвитку фінансів домашніх господарств в економіці України / О.М. Чорна, К.В. Баранова // Науковий вісник: Фінанси, банки, інвестиції. – 2011. – №4. – С. 33–39.
13. Экономическая и национальная безопасность [учебник] / Под ред. Е.А. Олейникова. – М.: Экзамен, 2004. – 768 с.

Д.А. КОЗАК,
к.е.н., доцент, Одеський інститут фінансів

Місцеве самоврядування: проблеми та шляхи їх вирішення

У статті розглядаються стан та проблеми розбудови місцевої влади в сучасних умовах державотворення, висвітлюються недоліки формульного розрахунку обсягу міжбюджетних трансфертів та застосування коригуючих коефіцієнтів фінансового вирівнювання для отримання додаткового фінансового ресурсу окремим територіальним формуванням, запропоновано шляхи вирішення окремих питань на рівні органів місцевого самоврядування.

Ключові слова: місцеве самоврядування, публічні послуги, місцеві бюджети, фінансові ресурси, коефіцієнт вирівнювання.

Местное самоуправление: проблемы и пути их решения

В статье рассматривается состояние и проблемы развития местной власти в современных условиях государственности, освещаются недостатки формульного расчета объема межбюджетных трансфертов и применения корректирующих коэффициентов финансового выравнивания для получения дополнительного финансового ресурса отдельным территориальным формированием, предложены пути решения отдельных вопросов на уровне органов местного самоуправления.

Ключевые слова: местное самоуправление, публичные услуги, местные бюджеты, финансовые ресурсы, коэффициент выравнивания.

Local government: problems and solutions

The article discusses the condition and problems of local authorities in the present conditions of statehood, highlights the shortcomings formula for calculating the volume of intergovernmental transfers and the use of correction factors of financial equalization to obtain additional financial resources separate territorial formations, offered solutions to certain issues at the local government level.

Keywords: local government, public services, local governments, financial resources, equalization factor.

Постановка проблеми. Місцеве самоврядування як демократичний інститут нашого суспільства дедалі більше впливає на соціально-економічні та політичні процеси в державі, сприяє оптимізації державного управління та децентралізації влади, активізації населення та залученню його до участі в політико-правових процесах, зокрема у вирішенні питань місцевого значення. Проте на сучасному етапі розвитку місцевого самоврядування залишається безліч проблем, які стримують його подальший розвиток.

На жаль, існуюча в Україні система місцевого самоврядування не задовольняє потребам суспільства, правове регулювання та практика місцевого самоврядування не відповідають Європейській хартії місцевого самоврядування, а функціонування місцевого самоврядування у більшості територіальних громад не забезпечує створення та підтримку сприятливого життєвого середовища.

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. Дослідженню теоретичних і практичних аспектів місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні присвячені роботи багатьох вітчизняних науковців, зокрема: Т. Бондарук, П. Ворони, Т. Кравченко, В. Мамонової, С. Михайленко, О. Новікової, О. Скрипнюк, Т. Пухтинського, О. Шишко та інших. Проте, зважаючи на соціально-економічні трансформації, які відбуваються в Україні, багато питань у сфері місцевого самоврядування в процесі реформування бюджетної системи держави, пошуку шляхів зміцнення фінансової бази місцевих органів влади залишаються невирішеними.

Метою статті є дослідження сучасного стану формування і розподілу фінансових ресурсів органів місцевого самоврядування та визначення напрямів реформування місцевого самоврядування в Україні.

Виклад основного матеріалу. Місцеве самоврядування становить інститут, який сформовано на демократичних засадах, створення якого має намір забезпечити певну самостійність адміністративно-територіальних групвань, чим сприяти ефективності державного управління. Проте система місцевого самоврядування, що існує сьогодні в Україні, не відповідає потребам суспільства. Функціонування місцевого самоврядування не спрямовано на реалізацію його головного призначення – створення та підтримку сприятливого життєвого середовища, необ-

хідного для всебічного розвитку людини, надання мешканцям територіальних громад якісних та доступних публічних послуг на основі сталого розвитку дієздатної громади.

Отже, на сучасному етапі розвитку місцевого самоврядування залишається безліч проблем, які стримують його подальший розвиток. Тому реформа місцевого самоврядування сьогодні є одним із найважливіших завдань розвитку української державності [1].

Хоча в Україні й закладено конституційні засади місцевого самоврядування, ратифіковано Європейську хартію місцевого самоврядування та прийнято низку базових нормативно-правових актів, які створюють правові та фінансові основи його діяльності, але його розвиток фактично зупинився на рівні територіальних громад – міст обласного значення, оскільки переважна більшість територіальних громад через їх надмірну подрібненість та надзвичайно слабку фінансову базу виявилась не спроможною до виконання всіх повноважень місцевого самоврядування.

Більшість територіальних громад у сільських територіях не в змозі виконувати власні повноваження. Дотаційність 5419 місцевих бюджетів становить більше 70%, 483 територіальні громади на 90% утримуються за рахунок коштів державного бюджету. Значна кількість громад із населенням до 500 чоловік не мають бюджетних установ, які повинні надавати послуги населенню [2].

Наслідком цього є низька якість публічних послуг, що надаються громадянам на місцевому рівні, депопуляція сільського населення, деградація сільських територій і надмірне навантаження на державний бюджет через необхідність фінансувати діяльність органів самоврядування [3].

У сучасний період органи місцевого самоврядування надто залежні від рішень виконавчої влади, зокрема щодо планування послуг, створення мережі соціальних служб, формування та виконання місцевих бюджетів. Водночас така залежність не відповідає обсягам бюджетного фінансування на забезпечення потреб місцевого населення щодо надання публічних послуг. Саме тому одна із цілей реформування місцевого самоврядування – це досягнення високої якості та доступності публічних послуг. Адміністративні, соціальні та комунальні послуги мають ґрунтуватися на потребах

мешканців територіальної громади. В рамках реформи має відбутися оцінка сучасного стану надання послуг, проведено на їх уніфікація, стандартизація, виходячи із принципу максимальної доступності послуг для їх споживачів.

Для забезпечення доступності та якості публічних послуг має бути проведено оптимальний розподіл повноважень між органами місцевого самоврядування та органами виконавчої влади на різних рівнях адміністративно-територіального устрою за принципом субсидіарності та децентралізації [4]. Необхідно визначити на законодавчому рівні їхні права, обов'язки та відповідальність за надання населенню якісних послуг, оскільки саме від потреби людини, члена територіальної громади, через послугу маємо рухатися до повноважень реформованих органів місцевого самоврядування.

До набрання чинності Бюджетного кодексу України розрахунки потреб того чи іншого місцевого бюджету здійснювалися з огляду на кількість розташованих на відповідній території установ (лікарень, шкіл, інтернатів, притулків тощо). Нині обсяг видаткових потреб місцевих бюджетів розраховується формульним методом із застосуванням єдиних нормативів видатків у розрахунку на одного жителя (державне управління, охорона здоров'я, культура, фізична культура і спорт), на одного учня (освіта), на одержувача соціальних послуг (соціальний захист і соціальне забезпечення) [5]. Однак, як засвідчила практика, нормативний метод розрахунків не бере до уваги та не забезпечує навіть мінімальної потреби на утримання наявної інфраструктури малочисельної територіальної громади. Це призводить до витрачання власних коштів таких громад на делеговані державою повноваження, що, своєю чергою, обмежує, а іноді й унеможлиблює фінансування власних повноважень.

Складним залишається стан справ із фінансовим забезпеченням виконання повноважень органами місцевого самоврядування. Основною фінансовою базою місцевих органів влади є місцеві бюджети. Їх варто розглядати як важливу частину всієї бюджетної системи. Але стан справ з наявними фінансовими ресурсами місцевих бюджетів не дозволяє органам місцевого самоврядування самостійно (без державної підтримки) утримувати комунальні бюджетні установи, житлово-комунальне господарство, реалізувати місцеві соціальні програми [6, с. 84].

У ході бюджетної реформи 2001 року, далі 2010 року було запроваджено формулу розподілу міжбюджетних трансфертів з метою запровадження єдиної методології функціонування системи фінансового вирівнювання. Для місцевих бюджетів, кошти яких передаються до державного бюджету, використовують коефіцієнт вирівнювання, який застосовується до обчисленого за формулою обсягу коштів, що під-

лягають передачі до державного бюджету, та коливається в діапазоні від 0,6 до 1 [5].

Методологія формульного розрахунку містить елемент стимулювання місцевих органів влади до нарощування доходної бази, виконання доходів першого кошику (доходи, що враховуються при визначенні обсягу міжбюджетних трансфертів) за остання три звітні періоди, який реалізується через коефіцієнт вирівнювання. Результатом застосування цього елемента є додатковий фінансовий ресурс, який залишається в розподіленні конкретного місцевого бюджету у випадку перевищення планових доходів над плановими видатками місцевого бюджету. Напрями використання цього ресурсу визначаються місцевими органами влади самостійно та спрямовуються на соціально-економічний розвиток громад.

Приміром, по місту Южне Одеської області за період 2010–2014 роки обсяг коштів, що згідно з розрахунками Міністерства фінансів України передається з бюджету міста Южне до державного бюджету України, становить 162 550,6 тис. грн., у тому числі: в 2010 році – 20 626,8 тис. грн., в 2011 році – 27 566,5 тис. грн.; у 2012 році – 32 424,6 тис. грн.; у 2013 році – 34 982,7 тис. грн.; у 2014 році – 46 950,0 тис. грн. [7]. При цьому нормативи відрахувань з бюджету м. Южне до державного бюджету становили 38,6%, 37,6%, 47,9%, 45,7% та 52,7% відповідно. Тобто місто щорічно збільшує доходи, що враховуються при визначенні міжбюджетних трансфертів, та відповідно обсяг коштів, які передаються до державного бюджету (табл. 1).

Застосування коефіцієнта вирівнювання дає можливість залишати місцевим органам влади додатковий фінансовий ресурс, але він діє в обернено пропорційному напрямі: чим більше доходи переважають над видатками міста, тим вищий коефіцієнт вирівнювання, завдання якого наповнювати державний бюджет країни. Тоді як майже максимальне значення коефіцієнта з роками тільки зменшує можливість залишити в місті власні доходи у вигляді додаткового ресурсу.

В Одеській області з 33 адміністративно-територіальних одиниць лише міста Одеса, Южне та Іллічівськ є донорами державного бюджету. Проте промислові та аграрні можливості, рекреаційна та портова складові регіону свідчать про потужний економічний потенціал розвитку Одеської області.

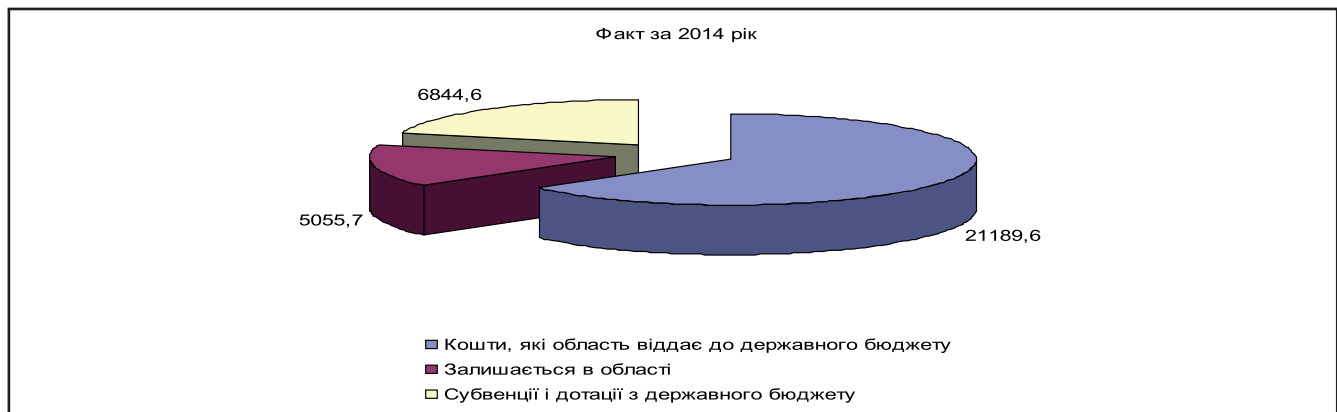
За даними Державної казначейської служби Одеської області, фінансові ресурси, які збираються до зведеного бюджету Одеської області, розподіляються між державним бюджетом України та місцевими бюджетами області у порядку, наданому в табл. 2. Важливим є те, що після вилучення лівової частини фінансових ресурсів Одеської області до державного бюджету, частка коштів повертається до бюджету області у вигляді субвенцій і дотацій з державного бюджету.

Таблиця 1. Динаміка надання додаткового фінансового ресурсу місту Южне [7]

Рік	Доходи, що враховуються при розрахунку обсягу міжбюджетних трансфертів, тис. грн.	Обсяг вилучення, тис. грн.	Коефіцієнт вирівнювання (аі)	Сума додаткового фінансового ресурсу, тис. грн.
2010	53 425,6	20 626,8	0,800	8 840,0
2011	73 260,4	27 566,5	0,800	6 891,6
2012	67 697,2	32 424,6	0,950	2 555,4
2013	76 545,2	34 982,7	0,950	1 841,2
2014	89 142,4	46 950,0	0,950	2 471,1

Таблиця 2. Розподіл фінансових ресурсів зведеного бюджету Одеської області [7, 8], млн. грн.

Рік	Кошти, які область збирає до зведеного бюджету	Кошти, які область віддає до державного бюджету	Кошти, які залишаються в області	Субвенції і дотації з державного бюджету
2010	18096,6	10146,3	4123,8	3826,6
2011	21916,5	12764,1	4412,5	4739,9
2012	24364,1	13396,1	4959,9	6008,0
2013	24125,9	19302,2	4823,7	5788,1
2014	26245,3	21189,6	5055,7	6844,6

Розподіл фінансових ресурсів Одеської області за 2014 рік, млн. грн.

Аналіз даних табл. 2 показує, що Одеська область є донором та щорічно близько 60% фінансового ресурсу, зібраного зі своєї території, передає до державного бюджету. Незважаючи на це, в останні роки збільшилися темпи зростання трансфертів з державного бюджету. Якщо в 2010 році з державного бюджету було надано 3,8 млрд. грн. дотацій і субсидій Одеській області, то в 2014 році ця сума зросла до 6,8 млрд. грн., або в 1,8 раза, та становила 55,0% доходів зведеного бюджету Одеської області. Це означає, що Одеська область, незважаючи на те, що вона є донором та перераховує близько 2/3 своїх фінансових ресурсів до державного бюджету, в кінцевому підсумку виявляється реципієнтом, оскільки отримує з державного бюджету трансферти, які становлять більш 50% коштів, які область залишає собі (див. рис.).

Таким чином, із введенням у дію оновленого Бюджетного кодексу України органи місцевого самоврядування не відчували істотних позитивних зрушень у формуванні своєї доходної бази, крім того, більшість проблем залишаються не тільки не вирішеними, а ще більш поглибилися.

Серед основних проблем, які негативно впливають на ефективність формування власних фінансових ресурсів, варто виділити такі: недосконалість формульного розрахунку обсягу міжбюджетних трансфертів; відсутність стимулюючого ефекту від застосування коефіцієнта вирівнювання; наявність асиметрії в економічному та соціальному розвитку регіонів; значні похибки у розрахунках коригуючи коефіцієнтів фінансових нормативів бюджетної забезпеченості у зв'язку з неможливістю точно визначити чисельність населення місцевого групування; недосконалість регіональної бюджетної політики, спрямованої на підвищення власної доходної бази тощо.

Як зазначають науковці, найактуальнішими питаннями, які потребують негайного вирішення на рівні органів місцевого самоврядування, є: посилення децентралізації, що повинно сприяти становленню горизонтального фінансового вирівнювання,

посиленню суспільного контролю за цільовим використанням обмежених бюджетних ресурсів та забезпеченню збалансованості місцевих бюджетів; збільшення власної доходної бази органів місцевого самоврядування для створення передумов для розвитку адміністративно-територіальних одиниць і задоволення потреб населення відповідних територіальних формувань; чіткий розподіл повноважень між органами влади на здійснення видатків та відповідальності місцевих органів влади перед населенням за вирішення питань, віднесених законом до їх компетенції; розроблення механізму стимулювання до нарощування власної доходної бази місцевих органів влади та забезпечення ефективності розподілу видаткових повноважень між рівнями державної і місцевої влади [9, с. 129].

Слід зазначити, що основна відповідальність за вирішення ресурсних проблем місцевого самоврядування, безумовно, лежить на державі. Однак це не звільняє місцеве самоврядування від їх вирішення, адже саме воно може й повинно вирішувати питання місцевого значення власними силами. У цій ситуації особливого значення набуває залучення ресурсного потенціалу громад до вирішення питань життєдіяльності й розвитку території, використання комплексу соціальних та організаційних ресурсів. Але для залучення ресурсів необхідною умовою є активна практична участь населення в місцевому самоврядуванні не тільки через форми, які пропонують виборче законодавство, а й шляхом безпосередньої участі в реалізації конкретних проєктів вирішення проблем розвитку і життєдіяльності територій.

Висновки

Органи місцевого самоврядування виконують роль провідника державної бюджетної політики на місцях. За рахунок місцевих бюджетів здійснюється утримання установ соціально-культурного призначення та надання соціальної допомоги найбільш незахищеним верствам населення. З кожним роком в Україні обсяг міжбюджетних трансфертів зростає, що

посилає залежність органів місцевого самоврядування від центральних органів влади. Тому гостро постає питання про проведення реформи місцевого самоврядування, яка повинна забезпечити делегування повноважень із центру регіонам, проведення децентралізації, збільшення власних джерел фінансових надходжень місцевих бюджетів.

Головне завдання держави треба вбачати у системній модернізації економіки, яка призведе до якісної перебудови місцевого самоврядування. Якби кожна область України цілеспрямовано розбудовувала саме той потенціал, який притаманний її місцевості, тоді гострий дефіцит місцевих бюджетів та життєво необхідна дотаційність зокрема не будуть ставати на заваді становленню ефективного місцевого самоврядування, оскільки фінансова незалежність територіальних громад позбавляє бюджетну систему держави фінансувати одні бюджети за рахунок інших. Такий баланс зменшуватиме навантаження на державний бюджет, що, своєю чергою, призведе до нарощування стимулу та самостійності місцевих бюджетів, бо найкращий стимул – це власний розвиток.

Список використаних джерел

1. Концепція реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні / [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://civil-rada.in.ua/?p=477>
2. Кравченко Т.А. Реформування системи місцевого самоврядування в контексті адміністративно-територіальної реформи: теоретичні та прагматичні питання» / Т.А. Кравченко // [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Dtr_du/2012_1/
3. Новікова О. Основні напрями реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні / О. Новікова // [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/Dums/2012_1/12nooovu.pdf
4. Скрипнюк О.В. Стратегія реформування місцевого самоврядування в Україні: організаційно-правові та інші соціальні аспекти / О.В. Скрипнюк // [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Ppip/2010_9/Skripnuk.pdf
5. Бюджетний кодекс України від 8 липня 2010 року №2456-VI / [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>
6. Шишко О.В. Методологія застосування індексів при розрахунку коефіцієнта вирівнювання / О.В. Шишко // Наукові праці НДФІ. – 2008. – №3. – С. 81–91.
7. Звіти Головного управління Державної казначейської служби України у Одеській області / [Електрон. ресурс] – Режим доступу: <http://treasury.gov.ua>
8. Звіти департаменту фінансів про виконання зведеного бюджету Одеської області / [Електрон. ресурс] – Режим доступу: <http://gfu.odessa.gov.ua/pokazniki-byudzhetu/stan-vikonannya>
9. Михайленко С., Зубріліна В. Вплив новацій Бюджетного кодексу України на формування доходів місцевих бюджетів / С. Михайленко, В. Зубріліна // Світ фінансів. – 2014. – Вип. 1. – С. 124–130.

УДК 364: 336.02 / JEL classification H55, I38

О.Б. ЯФІНОВИЧ,
к.е.н., асистент кафедри фінансів, Київський національний університет ім. Тараса Шевченка

Соціальні гарантії в механізмі забезпечення фінансової та соціальної стабільності України

Стаття присвячена вивченню та узагальненню теоретичних основ щодо сутності та класифікації державних соціальних гарантій. Розглянуті можливі ризики та загрози, що можуть виникнути в процесі реалізації соціальної політики через систему соціальних гарантій. Проаналізовано розмір, динаміку та співвідношення соціальних показників і мінімальних стандартів в Україні з метою визначення дієвості інституту соціальних гарантій, його відповідності цивілізованим стандартам в контексті забезпечення фінансової та соціальної стабільності в країні.

Ключові слова: фінансова стабільність, соціальна стабільність, соціальні гарантії, соціальні стандарти, мінімальна заробітна плата, прожитковий мінімум, соціальний мінімум.

Е.Б. ЯФИНОВИЧ,
к.э.н., ассистент кафедры финансов, Киевский национальный университет им. Тараса Шевченко

Социальные гарантии в механизме обеспечения финансовой и социальной стабильности Украины

Статья посвящена изучению и обобщению теоретических основ относительно сути и классификации государственных социальных гарантий. Рассмотрены возможные риски и угрозы, которые могут возникнуть в процессе реализации социальной политики через систему социальных гарантий. Проанализированы размер, динамика и соотношение социальных показателей и минимальных стандартов в Украине с целью определения действенности института социальных гарантий, его соответствия цивилизованным стандартам в контексте обеспечения финансовой и социальной стабильности в государстве.

Ключевые слова: финансовая стабильность, социальная стабильность, социальные гарантии, социальные стандарты, минимальная заработная плата, прожиточный минимум, социальный минимум.

O. IAFINOVYCH,
PhD in Economic, assistant, Department of Finance (Taras Shevchenko National University of Kyiv)

Social guarantees in the mechanism to provide financial and social stability of Ukraine

The article is devoted to the study and systematization of the theoretical foundations of the nature and classification of social guarantees. The possible risks and threats that may arise during the implementation of social policy through the system of